

Med Hensyn til Vædringsforslag Nr. 21, som angaar Fuglekøjerne, da er det jo nok muligt, at man kan finde Former for nogen Fredning af Fuglekøjerne, men efter de Oplysninger, der have foreligget for Udvalget, og efter hele den Maade, som jeg og en hel Del af Udvalgets Medlemmer se Sagen paa, vil jeg for mit Vedkommende tilraade at stemme imod, at Fuglekøjer saa en saadan Ret, som Forslaget tilfigter, idet man jo ved at anlægge Fuglekøjer og ved den Ret, man derved erhverver sig, vil kunne forhindre ikke saa faa af de Omboende i at drive Andejagt og for øvrigt ogsaa Sagt paa Land i Nærheden af disse Fuglekøjer, og forbyder dem dette i et Omfang, som jeg ikke anser for at være rigtig. I øvrigt er hele denne Brug af Fuglekøjer, hele denne Maade at drive Sagt paa, mig saa lidet tiltalende, fordi det svarere er en Slags Fiskeri, en Art Andefiskeri, der drives, at hvis der ikke er meget, der taler for at skulle give Fuglekøjerne en saadan fortrinvis Ret i Sagtloven, vilde jeg fremdeles ogsaa stille mig mod noget saadant. Et andet Spørgsmaal er, om der kan foreligge ny Oplysninger for Udvalget, om der maaste kan findes ny og lempeligere Maader at frede om disse Fuglekøjer paa. — Det næste Vædringsforslag, som jeg ønsker at omtale, er Vædringsforslag Nr. 24. Dette gaar jo ud paa at ændre Loven derhen, at Harejagten fremdeles ogsaa skal kunne finde Sted i Juletiden. Nu vil jeg indrømme, at i visse Tilfælde kunde jo en saadan Forlængelse være rimelig og vilde ingen synderlig Fortræd afstedkomme, særlig paa større Ejendomme, paa Godser og den Slags Ejendomme, hvor der haves et større Jagtterrain, og hvor den enkelte har sin Betjent til at passe paa, at Jagtreden ikke forstyrres. Der vil jeg indrømme, at man kan gaa meget vidt med Friheden. Men overalt paa Smaaejendomme, overalt hvor Marken ikke er stor, og den personlige Jagtret indskrænker sig til smaa Arealer, tror jeg nok, at det er saaledes, at vilde man virkelig gøre noget for at saa Haren udryddet, saa behøver man ikke at gøre andet end at lade Jagten gælde ogsaa i Juletiden, fra 25de December til 1ste Januar, for i den Tid kommer der jo, som vi alle vide, en hel Del unge Mennesker ud paa Landet, og saa de fat i en Bøsse, skulle de jelsølgelig paa Jagt med den; ved samme Tid indtræffer der jo ofte Suesald, saaledes at man kan spore Haren i den nyfaldne Sne, hvorved det ikke bliver vanskeligt at forfølge den. Jeg tror, at Harene vilde blive saaledes efterstræbte i Slutningen af Jagttiden, at vil man virkelig gøre noget

for at saa dem udryddede, saa skal man blot vedtage Vædringsforslag Nr. 24. Da jeg for mit Vedkommende imidlertid nødig vilde se, at man i det mindste paa alle Smaaejendomme fik Harene udryddede, vil jeg meget anbefale at stemme mod Vædringsforslag Nr. 24: thi jeg kan ikke se andet, end at det vil kunne give Anledning til, at Harene i Almindelighed forsvinde. — Dernæst er der et Par Vædringsforslag, som jeg kunde have lyst til at omtale, men det er af dem, med Hensyn til hvilke jeg er enig med den ærede Ordfører. Det ene af disse er Vædringsforslaget under Nr. 12, som angaar de omstreffende Hunde. De, der ere Medlemmer af Udvalget, ville vide, hvilken Ulejlighed man i Udvalget har haft med at saa forment et Vædringsforslag om de omstreffende Hunde, og alle, der er Medlemmer af Udvalget ville ogsaa vide, at det er ret vanskeligt, ikke alene at saa alle Hunde under en Hat, men ogsaa at sikre Hundene mod, at de dog ikke blive nedstuede paa en Maade, som turde være ret usjovt, og alligevel saa et saadant Nam paa Hundene, at man er i Stand til at saa dem fjernede, naar de gøre alt for megen Fortræd. Over for det Spørgsmaal tror jeg nu alligevel ikke at den højtærede Minister har fuld Ret. Vel er det vanskeligt at komme Hundene til Livs, hvis det bliver Lov, som nu foreligger i Vædringsforslag Nr. 12, men man maa dog lægge Mærke til, at det kun er første Gang, Hunden strejfer om, at det bliver vanskeligt. Er man forsigtig over for den Slags Hunde, og det er man som Regel, naar man ogsaa hastig Dje for, hvilke Hunde, der ere den Slags Strejsere. Har man den fornødne Opmærksomhed henvendt paa den Slags Hunde, søger man første Gang at bide tilstrækkeligt Mærke i dem, at saa de nødvendige Vidner paa, at Hunden har været der, hvordan den ser ud, kort sagt, træffer alle sine Foranstaltninger mod paagældende Hund. — kan man gøre alt det, skønner jeg ikke rettere, end at man ogsaa, efter som Vædringsforslaget nu foreligger, kan saa Nam paa Hunden næste Gang den kommer, og naar man kan det, forekommer det mig, at det turde være tilstrækkeligt, fordi det dog i Virkeligheden kun er Hensigten, at komme de virkelig omstreffende Hunde til Livs. Kan man imidlertid finde en anden Affattelse til 3dje Behandling af det paagældende Vædringsforslag, skal jeg paa ingen Maade have noget mod det, tvært imod skal jeg være glad ved det, men jeg kan dog ikke gaa ind paa den Tankegang, at Vædringsforslaget ikke skulde være saaledes, at man kan saa Nam paa